

PROLOGAS

Išgirdus kambaryje riksmą šešiasdešimtmetei Karolinai Redklif iš rankų vos neišsprūdo lėkštelės, kurias ji dėliojo į perpildytą indaują. Ji kaipmat pasigailėjo, kad akimirką išleido iš akių mažylius. Žvelgdama pro langą taip džiaugėsi, kad štai galų gale, besibaigiant kovui, galės praleisti su vaikais daugiau laiko lauke.

Einant pasižiūrėti, kas ten nutiko, pro šalį susijaudinęs ir krizendamas pralėkė keturmetis Bobis. Kambaryje, išmeigusi melsvas akutes į išbarstytas prie savo kojų kaladėles, graudžiai rauduoja dvejų metų Mindė.

Karolina išsyk suvokė, kas ir ką nuskriaudė. Bobis buvo mielas berniukas, tačiau su malonumu susigalvodavo įvairiausių būdų, kaip paerzinti savo mažąją sesutę. Kartais jai knietėdavo pasakyti jam, kad anksčiau ar vėliau mergaitės randa, kaip atkeršyti, bet, geriau pagalvojus – juk tai normalūs brolio ir sesers santykiai, galiausiai juodu vis tiek išsiaiškins.

– Neverk, mažute, – švelniai guodė ji Mindė. – Aš tau padėsiu ir mes vėl jas sustatysim.

Mergytė tik dar labiau susiraukė ir atstūmė nuo savęs kaladėles.

– Nebenoriu! – sušuko ji ir tuoj pat puolė šauktis mamos.

Karolina atsidususi pasilenkė, pakėlė mažylę ir pasisodino ant klubo. Švelniai apkabinusi laikė tol, kol pagaliau ji aprimo ir vėl ėmė lygiai kvėpuoti.

– Na štai, – pasakė Karolina. – Gerutė ta mano Mindė.

Mindės tėvas, daktaras Martinas Belas, ne kartą buvo liepęs Karolinai liautis „popinus vaikus“. Jo manymu, netgi apkabinti ir priglausti verkiančią Mindę reiškė „popinti“.

– Atlygis ir bausmė – tai paprasčiausi visiems suprantami dalykai, – sakydavo jis. – Su šunimis nelyginsiu, bet vis dėlto – juk kaip tik taip mokosi visi gyvūnai. Ji nori, kad paimtumėt ją ant rankų, ir jeigu kiekvieną kartą jai ėmus žliumbti ją glostinėsit, ji nenustos verkšlenti ir dieną, ir naktį.

Visų pirma Karolinai nepatinka lyginti vaikus su šunimis. Apie vaikų auginimą ji irgi šį bei tą išmano. Du jos vaikai jau suaugę, be to, dirbdama aukle, padėjo išauginti dar šešis vaikus. Belų šeima jai buvo ketvirtoji ir, jos manymu, su Bobiu ir Minde turėtų būti elgiamasi meiliai ir švelniai.

Jų tėvas dirbo nuo ryto iki vakaro, bet šiuose namuose visiems galiojo jo nustatytos taisyklės, taip pat ir vaikams. O jų mama... Ką gi, mama išgyveno ištis nepavydėtinais sunkų metų. Kaip tik todėl Karoliną ir nusamdė dirbti šioje šeimoje, nors mama nedirbo ir visą laiką buvo namie.

– Bobi, – pašaukė Karolina, išgirdusi jį bruzdant laiptų viršuje. – Bobi! – jau buvo patyrusi, kad kai daktaro Belo nėra namie, ir ji, ir vaikai gali triukšmauti kiek tinkami. – Reikia šnektelti. Ir tu, bernaiti, puikiai žinai, apie ką!

Nors su mažyliais Karolina elgėsi meiliai, bet prireikus sugebėdavo prašnekti ir griežčiau. Priėjusi prie apatinės pakopos pastatė Mindę ant žemės ir laukdama įsmeigė akis į Bobį. Berniukas ėmė leistis žemyn, bet sulig kiekvienu žingsniu vis lėčiau, kad tik kaip nors nutolintų neišvengiamą susitikimą. Mažoji Mindė dvejojama žiūrėjo tai į auklę, tai į brolių, galvodama, kuo čia viskas baigsis.

– Eikš, eikš, – griežtai paliepė Karolina. Ir ištiesusi ranką Mindės pusėn pridūrė: – Žinai, ką turi padaryt.

- Atsiprašau, Minde, – galų gale sumurmėjo sau po nosimi.
- Nelabai gerai girdžiu, – nenusileido Karolina.
- Atsiprašau, kad išmėčiau tavo kaladėles.

Karolina kantriai laukė, kol Bobis prisiartino ir nenoriai apkabino sesę. Bet ši tebeapyko ir neketino jam atleisti.

– Tu blogas, Bobi, – verksmingu balsu režė jam Mindė.

Sulig tais žodžiais kieme sudunksėjo garažo durys. Iš visų namų, kuriuose yra dirbusi Karolina, šie, be jokios abejonės, buvo puikiausi. Buvusios arklidės, statytos dar devynioliktame amžiuje. Senovinis pastatas rekonstruotas ir įrengtas kuo moderniausiai, su garažu pirmame aukšte; privatus garažas Manhatane – tai jau išskirtinė prabanga.

Parvažiavo tėtis.

– Kol dar tėvelis neįžengė į kambarį, greitai surinkit visas kaladėles!

Pykšt! Pykšt! Pykšt!

Karolina garsiai suriko, ir abu vaikai persigandę ėmė verkti.

– Neverkit, kažkas paleido fejerverkus, – suskato raminti mažylius, nors širdis daužėsi kaip pašėlus. Pati ji puikiai suprato, kad buvo šauta iš ginklo. – Eikit į viršų, o aš pažiūrėsiu, kas ten taip triukšmauja.

Vaikams dar nespėjus pakilti viršun, Karolina apsisuko, nukurnėjo prie laukujų durų ir tekina pasileido prie įvažoje stovinčio daktaro Belo BMW. Automobilio vidus apšviestas, vairuotojo durelės praviros. Daktaras Belas keistai sukniubęs ant vairo. Dunksinčia širdimi Karolina prisiartino prie automobilio. Pamačiusi kraują suprato, kodėl daktaras Belas nejuda. Iš baimės vos gyva puolė į namą, pagriebė telefoną ir susuko 911. Pati nesusivokė, kaip sugebėjo dispečeriui pasakyti adresą. Tik nuleidusi telefoną pagalvojo apie Kendrą. Ji kaip įprastai apkiautusi gulėjo savo kambariye antrame aukšte.

Dievulėliau, kas gi pasakys vaikams?

1

Praėjus penkeriems metams Karolina tebedirbo tame pačiame senoviniame name. Tačiau dabar viskas ėjosi kitaip. Mindė ir Bobis jau nebe mažyliai. Netrukus ji baigs pirmą, jis – trečią klasę. Retai kada puldavo į ašaras, netgi užėjus kalbai apie jų tėvą. O ponია Bel – Kendra, kaip Karolina jau įprato ją vadinti, – dabar tarytum visai kitas žmogus. Nebetrūnydavo lovoje kiauras dienas. Buvo gera, rūpestinga mama. Dirbo, todėl Karolinai tekdavo du kartus per savaitę parsiversti vaikus, nes jie lankydavo senelius, gyvenančius Aukštutiniame Istaide. Šia prievole nei Karolina, nei vaikai nesidžiaugė. Daktaras Belas, palyginti su jo tėvais, galima sakyti, buvo nuostabiausias žmogus.

Karolinai išėjus iš Belų buto ir besiantinant prie lifto, už nugaros pasigirdo senosios ponios Bel balsas. Atsigręžusi išvydo – abu seneliai, peržengę slenkstį, tebestovėjo ir žiūrėjo į ją. Daktaras Robertas Belas buvo liesas it šakalys, abipus suvargusio, pajuodusio veido styrojo ploni išsipašioję plaukai. Buvęs *Mount Sinai* medicinos centro kraujagyslių chirurgijos skyriaus vadovas plaukus visada šukuodavo savaip. Nors jau devyneri metai kaip nebedirbo, veide vis ta pati giži išraiška; toks paniuręs jis būdavo ir tada, kai dirbo ligoninėje. Sintijos Bel, kuri jau buvo perkopusi aštuoniasdešimt, veide dar matėsi kadaise buvusio grožio atšvaitai. Nuo ilgo buvimo saulėje oda išsausėjusi ir išvagota raukšlių, surauktos, nepasitenkinimo iškreiptos lūpos.

– Klausau jūsų, – atsiliepė Karolina.

– Ar Kendra bent mėgino sudominti tą televizijos prodiuserę Martino byla? – paklausė daktaras Belas.

Karolina mandagiai šyptelėjo.

– Aš tikrai nežinau, apie ką ir su kuo ponია Bel kalbasi...

– Norėjot pasakyt, Kendra, – griežtai pertraukė jis. – Ponia Bel yra viena – tai mano žmona. Toji moteris nebėra ištekėjusi už mūsų sūnaus, juk jis buvo nušautas savo namų kieme.

Karolina stengėsi nutaisyti mandagią išraišką. Ak, kaip puikiai ji pamena tą dramą dėl televizijos prodiuserės, besirutuliojusią jų svetainėje prieš pusę metų. Robertas su Sintija paprašė Kendros užsukti pas juos po Mindės koncerto mokykloje, kuriame ji šoko. Papasakojo apie „Įtariamuosius“, televizijos laidą, apsiimančią iš naujo narplioti policijos neišspręstas bylas. Nė žodeliu neperspėję Kendros, juodu jau buvo išsiuntę prodiuseri laišką, prašydami peržiūrėti neišaiškintą Martino nužudymą.

Oficialioji ponია Bel, Sintija, įsiterpė:

– Kendra sako, kad prodiuserė Laura Moran nesiėmė bylos.

Karolina linktelėjo.

– Taip ir buvo. Ne tik jūs, bet ir Kendra nusiminė. Atleiskit, man jau metas, turiu parvesti jūsų anūkus, kol dar nesibaigė mano darbo valandos, – ji skubinosi užbaigti šį nemalonų pokalbį, nors šiaip į laikrodį niekadoms nežvilgčiodavo.

Leidžiantis liftu iš prabangaus mansardinio Belų buto į vestibulį jai ramybės nedavė nuojauta, kad šiedu žmonės to reikalo taip paprastai nepaliks. Jai ir vėl teks išgirsti apie Laurą Moran.

2

Laura Moran, apsipylusi prakaitu, skambant ausų būgnelius skaldančiai technomuzikai, aštuntojo dešimtmečio disko stiliumi apšviestoje salėje įnirtingai darbavosi kojomis. „Ir aukštyn... ir žemyn... ir aukštyn... ir žemyn.“ Priešais ją iš paskutiniųjų dviratį minantis vyrukas dar kartą sunkiai atsiduso, ir Laura net neabejojo, kad tokios pastangos toli gražu nepriduos jam sveikatos. Dešinėje jos draugė Šarlotė, kuri ir atsitempė ją į šią rytinę dviračių treniruoklių salę, persibraukdama kaktą rankšluostėliu išsiviepė. Per muziką jos balso išgirsti nebuvo įmanoma, bet Laura suprato iš lūpų: „Sakiau, kad patiks.“ Kitoje pusėje švokščianti Linda Vebster-Čeneraco atrodė tokia pat iškankinta kaip ir ji pati.

Bet iš tiesų Laurai tai anaip tol nepatiko. Kai tranki muzika nutilo ir užgrojo ramesnė, jai pažįstama daina, ji šiek tiek lengviau atsiduso, bet netrukus ir vėl suerzino rudai įdegusios ir tobulai pasidažiusios instruktorės riktelėjimas: „O dabar, bičiuliai, didinam pasipriešinimą! Metas vėl įtempt raumenis!“

Kaip ir buvo liepta, Laura pasilenkė prie dviračio treniruoklio rėmo, bet mikliai pasuko rankenėlę du kartus į kairę, o ne į dešinę. Dabar ji tikrai neketina didinti pasipriešinimo, juk ne jaučia nė mažiausio malonumo.

Kai galų gale kankynė baigėsi, Šarlotė, Linda ir visi kiti uždusę, nusigalavę žmogeliai nušlepsėjo į persirengimo kambary. Tokiame sporto klube Laurai dar neteko būti – čia kabojo

eukalptų aliejumi kvepiantys rankšluosčiai, minkštutėliai chalatai, prie garinių pirčių įrengtos vandens kaskados.

Nusiprausti ir susitvarkyti Laura ilgai netruko, mat pečius siekiančius plaukus tereikėjo išsiplauti ir vos padžiovinti. Paskubomis pasitėpusi veidą drėkinamuoju toniniu kremu ir truputį paryškinusi tušu blakstienas ji sudribo pailsėti ant kedrinio šezlongo. Šarlotė vis dar gražinosi.

– Man niekaip galvoj netelpa, kaip tu prisiverti keturis kartus per savaitę kentėt tas pragariškas kančias, – stebėjosi Laura.

– Ir man, – pritarė jai Linda.

– Nepamirškite, kad dar triskart per savaitę einu į intensyviausias jėgos treniruotes, – pareiškė Šarlotė.

– Na, čia jau tu tik giriesi, – tarė Linda, linksmai nutęsdama žodžius.

– Ilgai svarsčiau ir nusprendžiau, kad man būtina taip treniruotis, juk didžiumą laiko sėdžiu darbe prilipusi prie kėdės ir tik retsykiais išeinu kur papietaut su klientais. Judvi juk kiekvieną dieną lakstot tai šen, tai ten.

– Lakstom, – linktelėjo Linda, žengdama į dušą.

Laura žinojo, kad tokia jau Šarlotės darbo specifiška – kontoroje galiojo nerašytas reikalavimas visad būti kuo puikios formos. Ji vadovavo savo šeimos įmonės *Ladyform*, vienos populiariausių šalyje aukštos klasės treniruotojų aprangos moterims gamintojų, Niujorko filialui.

– Jeigu dar čia kada ateisiu, tai tik atsipūtusi padrybsosiu karštoj vonioj prie kaskadų, o tu galėsi sau dūsauti ir lieti prakaitą.

– Kaip sau nori, Laura. Man rodos, tu ir taip liekna bei sportiška. Tik kad pati sakei, jog nori prieš didįjį vestuvių pokylį numest šiek tiek svorio.

– Visai ne didįjį, – paprieštaravo Laura. – Pati nežinau, kas man anksčiau šovė į galvą. Tie vestuvių žurnalai apnuodija moterims smegeninę: dizainerių suknelės, jūros gėlių, kilometriniai tiuliai! Na jau ne. Aš atgavau sveiką protą, man to nereikia.

Vos pagalvojus apie artėjančias vedybas su Aleksu Laurą perliejo džiaugsmo pliūpsnis. Bet kalbėdama stengėsi neišsiduoti susijaudinusi.

– Kai Timiui baigsis mokslo metai, surengsim kokią kuklią šventę ir išsirengsim į kelionę – visi trys.

Šarlotė, kišdama plaukų želės indelį į juodą odinę *Prada* kuprinę, nepritarlama papurtė galvą.

– Laura, paklausk manęs. Pamišk šeimos kelionę. Judu su Aleksu išvažiuojat medaus mėnesio. Turit važiuot tik judu. Pasi-mėgauti vienas kitu, gurkšnoti šampaną. O Leo, likęs mieste, su džiaugsmu prižiūrės Timį.

Pastebėjusi, kad moteris, stovinti kitoje eilėje prie spintelių, klausosi jų pokalbio, Laura ėmė kalbėti tyliau.

– Šarlote, kai tuokėmės su Gregu, kėlėm didžiules vestuves. O šįkart noriu susituokti ramiai, be triukšmo. Svarbiausia, kad mudu su Aleksu galų gale kartu. Ir visada būsim kartu.

Su advokatu Aleksu Bakliu Laura susipažino tada, kai pasikvietė jį dirbti savo televizijos laidos „Įtariamieji“ vedėju. Jis tapo artimiausiu jos bičiuliu darbe, o vėliau ir už biuro sienų. Bet kai padirbėjęs vedėju Aleksas grįžo į ankstesnę savo darbą, Laura vis dažniau pagaudavo save svarstant, kokią gi vietą jis užima jos gyvenime. Didžioji meilė buvo Gregas; kai jį prarado, prisivertė žengti į priekį plėšydamosi tarp karjeros ir vienišos mamos pareigų. Jautėsi visiškai patenkinta dabartiniais santykiais, kol galiausiai vieną dieną Aleksas aiškiai pasakė iš Lauros norintis daugiau, nei ji pati manė galinti suteikti.

Kaip vėliau paaiškėjo, po trijų mėnesių pertraukos, kai teko gyventi ir dirbti vienai be Alekso, ji pasijuto beprotiškai nelaiminga. Tada jam paskambino ir pakvietė papietauti. Ir po pokalbio net neabejojo, kad pasielgė teisingai.

Dabar jau du mėnesiai, kaip juodu susižadėję. Ji jau priprato matyti ant piršto platininį žiedą su deimantu, kurį išrinko Aleksas. Kažin ar kada klausė Alekso, ko norėtų jis. Mėgino įsivaizduoti save, žengiančią bažnyčios tarpueiliu puošnia balta suknele, tačiau tematė Gregą, laukiantį jos prie altoriaus. Kai

įsivaizduodavo abu su Aleksu, tariančius priesaikos žodžius, juodu stovėdavo kažkur lauke tarp gėlių, o gal net basi paplūdimyje. Laura troško, kad ta akimirka būtų nepaprasta. Kitokia, niekad nepatirta. Bet vėlgi – tai buvo tai, ko norėjo ji.

Paskendusi mintyse beveik priėjo kabineto duris ir tik tada susivokė, kad jos padėjėja Greisė Garsija į ją kreipiasi:

– Laura, kur skrajojai? Ar girdi?

Laura mirktelėjo ir vėl grįžo į tikrovę.

– Atsiprašau, Šarlotė nusitėpė mane į sporto salę, mynėm dviračius kaip išprotėjusios, dar ir dabar tebesijaučiu apsvaigusi.

Greisė žvelgė į ją plačiomis, tamsiomis, rūpestingai padažytomis akimis, panašiomis į katės. Ilgi juodi plaukai susukti į stilingą kuodą kaip iš serialo „Mano svajonių Džinė“. Ji vilkėjo nuostabiai gražia priekyje susiausta suknele, batai, siekiantys kelius – vos dešimties centimetrų aukščio kulnais kaip Greisei – beveik plokščiapadžiai.

– Tie dviračių treniruokliai virto kultu, – numojo ranka Greisė. – Šūkaloja muzikai plyšaujant visu garsu. O jau kaip apsilikę, – tarsi dalyvautų *Tour de France* lenktynėse. Ir jeigu tas sporto klubas ne šiaip koks, bet Penktosios aveniu, nėra ko stebėtis.

– Manęs tokie dalykai nevilioja. Kažką sakei? Nenugirdau, skrajojau padebesiais.

– Taip, sakiau. Iš pat labo ryto, vos atėjusi pamačiau vestibuly tavęs belaukiančius du žmones. Apsauginis sakė, kad jie prisistatė prieš aštuntą ir tvirtai išpyškino lauksią tol, kol tu apsireikši.

Žinoma, smagu, kad jos laida sulaukė didžiulio pasisėkimo, bet būtų dar smagiau, jei gerbėjai nesibrautų į studiją, prašinėdami nusifotografuoti asmenukėms ir kaulydami autografų.

– Jie tikrai ne Rajano gerbėjai?

Kad ir koks populiarus buvo Aleksas tarp žiūrovų, dabartinis laidos vedėjas Rajanas Nikolsas, be jokios abejonės, jaunajai kartai atrodė verčiantis iš kojų.

– Tikrai atėjo pas tave. Pameni Martino Belo bylą?

– O kaipgi.

Prieš kelis mėnesius Laura manė, kad ši byla kuo puikiausiai tiktų laidai „Itariamieji“ – garsus gydytojas nušautas įvažoje prie savo namo, o žmona su vaikais tuo metu sėdėjo už poros žingsnių namuose.

– Martino tėvai laukia B posėdžių kambaryje. Sako, kad žudikė – jo žmona, ir nori, kad tu tai įrodytum.